

nowe horyzonty edukacji filmowej

CYKL | CHODZĘ DO KINA
GRUPA WIEKOWA | PRZEDSZKOLE

ANALIZA PSYCHOLOGICZNA

opracowanie: Marcin Majkut

FILM | „PETTSON I FINDUS. WIELKA WYPROWADZKA”, reż. A.S. Ahadi

Kolejna część filmowej przyjaźni kota Findusa i Pettsona, w której Findus, czując, że jest coraz większy (starszy) zaczyna mieć potrzebę posiadania własnego miejsca i chce się usamodzielnić. Okazuje się jednak, że proces wychodzenia z domu i bycia na swoim wcale nie jest taki prosty. W nowej części przygód Findusa i Pettsona dowiadujemy się między innymi o tym, czym jest rodzina i jej wsparcie, bez którego trudno mierzyć się z wyzwaniami dojrzałości.

TEMATY DO OMÓWIENIA

Film stwarza okazję do omówienia z uczniami tematów:

- Mierz siły na zamiary, czyli czym jest dojrzałość
- Szacunek dla starszych – czyli czego możemy się nauczyć od naszych opiekunów
- Humor, czyli jak wzmacniać psychiczny dobrostan

Mierz siły na zamiary, czyli czym jest dojrzałość

Findus urósł. Czuje, że już nie jest mały, ale duży. Duży Findus potrzebuje nowego łóżka, a jak się z czasem okaże własnego prywatnego dachu nad głową. Findus uświadamia sobie, że jako „duży” powinien mieć swój dom i prywatną przestrzeń. Prosi więc Pettsona, aby mu stworzył takie miejsce. Pettson w swojej dobroci spełnia życzenie, nie podejrzewając jednak, że Findus chce na stałe wyprowadzić się z domu.

Findus jest przekonany, że poradzi sobie sam ze wszystkim. Ale za każdym razem, kiedy ma jakiś nowy pomysł na życie, tak czy inaczej kieruje prośbę o jego realizację do Pettsona.

Przekonanie, że jest się już na tyle dużym, i że posiada się umiejętność radzenia sobie samodzielnie z trudnymi zadaniami, rzadko idzie w parze z dojrzałością, która podpowiada nam ostrożność w działaniu. Refleksja, że pewne rzeczy mogą nas przerosnąć, przychodzi zazwyczaj później. Tak było w przypadku spotkania Findusa ze szczupakiem, które mogłoby się źle skończyć, gdyby nie interwencja Pettsona. Efektem zdarzenia było rozczarowanie Findusa, który był przekonany, że jako „duży” poradzi sobie z ogromną rybą. Dopiero po czasie uzmysłowił sobie, że szczupak był za duży i niebezpieczny. Wtedy też naszła go myśl fałszywa, podyktowana strachem i świadcząca o jego niedojrzałości, że życie w samotności jest bardzo niebezpieczne. A samotnym został na własne życzenie. Kiedy Findus boi się samotnej nocy w namiocie, zaprasza Pettsona, ale ukrywa przed nim prawdziwy powód. W ostateczności przenosi się w nocy do domu, zostawiając Pettsona samego w namiocie.

Kiedy jesteśmy młodzi, bardzo szybko chcielibyśmy dorosnąć i móc posiadać większy wpływ na dokonywane wybory. Jednakże dorosłość to także dojrzałość, która podpowiada nam, do czego mogą doprowadzić nas podejmowane decyzje, jakie będą ich konsekwencje. Wiarygodnością dojrzałości będzie samodzielna realizacja dokonywanych wyborów i wzięcie za nie

CC BY-NC-ND: uznanie autorstwa – użycie niekomercyjne – bez utworów zależnych 3.0 Polska

Licencja ta zezwala na rozpowszechnianie, przedstawianie i wykonywanie utworu jedynie w celach niekomercyjnych oraz pod warunkiem zachowania go w oryginalnej postaci (nie tworzenia utworów zależnych).

odpowiedzialności. Choć oczywiście, i będąc starszym, zawsze można poprosić przyjaciela o pomoc. Potwierdzają to słowa wypowiedziane przez Pettsona: „Bycie dużym nie oznacza, że nie można prosić o pomoc”.

Pytania:

Czy Findus jest już duży? Czy Findus dojrzał do trudnych rzeczy, takich jak łowienie ogromnego szczupaka? Jak Findus radzi sobie z wieczornym strachem, kiedy jest sam? Czy Findus zachowuje się dojrzałe? Co to znaczy, że dojrzeliliśmy do nowych rzeczy? Jak zachowuje się Pettson w stosunku do Findusa?

Szacunek dla starszych, czyli czego możemy się nauczyć od swoich opiekunów

Findus, czując się dużym i skupiając się na swoim nowym życiu, trochę zapomina o Pettsonie i łączących ich rodzinnych i przyjacielskich relacjach. Oddala się od swojego przyjaciela, a w nielicznych rozmowach zapomina o zwyczajnym szacunku („Takiego starego jak ty, Pettson, to lis nie będzie chciał złapać”). Te zachowania prowokują dodatkowo swymi komentarzami kury, które udając się z wizytą do nowego domku Findusa, stwierdzają, że u „starego” jest nudno. Obraz rysującego się odrzucenia starszego człowieka, dopełnia roszczeniowy sposób podejścia kota do swojego przyjaciela. Pettson spełnia w gruncie rzeczy każde życzenie Findusa, a kot przyjmuje to z dobrodziejstwem inwentarza. Kulminacją jest oświadczenie Findusa, że zaprasza do siebie dawno niewidzianego przyjaciela, prosi Pettsona o zrobienie naleśników i zapomina powiedzieć, że to właśnie Pettsona zaprosił. Ten ostatni czuje się zwyczajnie odrzucony. Przez film przewija się komentarz Pettsona, że kiedy dorośli się starzeją, młodzi odchodzą na swoje i „taka jest kolej życia”. Warto tu jednak porozmawiać z dziećmi, że zawsze należy zwracać uwagę na to, aby pozostać w szacunku do naszych opiekunów, rodziców, pamiętać o ich zaangażowaniu w nasz rozwój, opiekę i wsparcie, jakimi nas obdarzyli i że cały czas mogą być dla nas wsparciem w codziennych zmaganiach.

Czasami, podobnie jak Findus, który czuje, że jest już duży, a przecież wciąż niedojrzały, młodzi ludzie sądzą, że poradzą sobie ze wszystkim samodzielnie i za nic mają rady swoich starszych. I często zdarza się, że przez brak doświadczenia, nieostrożność i rozbudzoną fałszywą pewność siebie wpadają w kłopoty, jak Findus podczas swojej przygody ze szczupakiem.

Pytania:

Czy zmienia się stosunek Findusa do Pettsona? Jak można ten stan opisać? Co to znaczy, że Findus powinien mieć szacunek do swojego starszego opiekuna? Czy Pettson powinien zareagować na zachowanie Findusa? Czego Findus może nauczyć się od Pettsona?

Humor, czyli jak wzmacniać psychiczny dobrostan

Film zawiera ogromną dawkę humoru, między innymi sytuacyjnego, mającego źródło w postępowaniu bohaterów, np.: niechęć Bedy do kawy Pettsona, a tego ostatniego do herbaty Bedy, i potajemne wylewanie obydwu płynów; myszki szukające nieustannie swojego miejsca do gry na instrumentach; dom z budki toaletowej, tapetowanie budki toaletowej, itd. Niezwykle barwną postacią jest Gustavsson, którego nakrywamy zazwyczaj w kłopotliwych sytuacjach, jak np. przyczajonego na lisa z paprotką na głowie, która ma być rodzajem zamaskowania.

Humor, przewijający się przez cały film, potrafi rozładowywać tworzące się napięcia, sprzyja poprawie samopoczucia i zwiększa psychiczny dobrostan i poczucie odczuwania szczęścia. Humor jest niezwykle istotny, aby z dystansu popatrzeć na otaczający nas świat. Psychologowie pozytywni, którzy zajmują się opisywaniem mocnych stron i pozytywnych zasobów ludzi, podkreślają ogromną rolę humoru w poczuciu ludzkiej sprawczości, odczuwania pozytywnych emocji, a także ogólnej satysfakcji z życia.

Pytania:

Dlaczego śmieją nas różne sytuacje w filmie? Spróbuj wymienić, co jest zabawnego w Gustavssonie, a co w Pettsonie? Na czym polega humor sytuacyjny w filmie? Co nam, oprócz śmiechu, daje poczucie humoru w filmie? Jak humor wpływa na odbiór filmu?

Źródła:

M. Seligman, *Pełnia życia. Nowe spojrzenie na kwestię szczęścia i dobrego życia*, Poznań, Media Rodzina 2011.

R.E. Kim, A.M. Rod, *The Conceptualization, Measurement and Role of Humor as a Character Strength in Positive Psychology*. *Europe's Journal of Psychology* vol. 10(3), 2014.